

Trafikte Seyreden Hepimizin ve Herkesin Başına Gelebilecek Olaylar

Geçtiğimiz haftaki “ **Sokakta ve Trafikte Başına bela Gelmesini İstemeyenler**” başlıklı yazım üzerine, bundan 51 yıl önce beraberce aynı sınıfta okuduğumuz bize göre farklı yaşı nedeniyle sınıfımızın ağabeyi Sayın Muhammet Sadık bey kardeşimin yazımla örtüşen paylaşımını siz değerli okurlarımla paylaşmak istedim. Zira günümüzde olağan hale gelen ve bazen de telafisi mümkün olmayan trafik kavgalarına muhatap olmamak açısından bu paylaşımı önemine binaen takdirlerinize sunuyorum

Muhammet Sadık: Sevgili ve saygı değer sınıf arkadaşım Kadir Keskin çok önemli bir konuyu gündeme getirdi. Sokakta ve Trafikte Başını Belaya Sokmak istemeyenler için, başlıklı bir yazısını paylaştı. Hilme dair bir çok misal verdi. Benim de başımdan geçti. Bir virajda yavaş gidiyorum diye, arkamdan gelen Mercedes araba saiki, önüme geçip durdu. Arabasından indi. Yanımda eşim olduğu halde, galiz küfürler savurdu. Arabasına binip gitti. Ne diyeyim? Yaşım seksen, eşim yaşça bana yakın. Biribirimize hayretle bakiştık. İnşallah yetkililer bunun çaresini bulur, buna göre tanzimler yaparlar. Birisine bu olayı anlatınca, bana birisinin başından geçmiş ibretli olayı gönderdi. Müsaadenizle paylaşmak istiyorum. Selam ve dualarımla...

Muhammed Sadık HAMİDİ

SABİR GÜZEL ŞEYDİR: On yıl kadar önceydi. Bir şubat ayında yağmurlu bir günde Azerbaycan'dan gelen bir müşterimi Kadıköy rıhtımından almak için Maltepe'den yola çıkmıştım. Kadıköy'de Salı Pazarı vardı o gün ve ben Hasanpaşa mevkiinden Kadıköy'e giriş yaptığımda, akşam ezanı okunuyordu.

Akşam namazını Söğütlüçeşme Camii'nde kıldıktan sonra arabamla rıhtıma doğru yöneldim. Salı pazarının ve yağmurlu havanın etkisi ile çok kalabalık bir trafik vardı. Yaklaşık kırk dakikada Söğütlüçeşme Camii'nden boğa heykelinin oraya kadar ancak gidebildik.

Arkamdan gelen aracın sabırsızlıkla sağa sola girme çabaları, ilerleme çabaları boşunaydı. Ne yaptıysa bir türlü başarılı olamadı. Boğa heykelinin bulunduğu yerdeki ışıklara geldiğimizde en önde ben arkada o bekliyorduk. Adeta stadyumdan boşalırcasına yoğun bir kalabalık vardı karşımızda.

Yeşil ışık yanmış hareket etmeye başlamıştık ama ne mümkün o kalabalıkta ilerleyebilmek... Milim milim ilerleyebiliyordum. Arkadaki sabırsız sürücü bana korna çalamaya başladı. Bir taraftan da “ilerle ilerle” diye bağıyordu. Ben de elimle kalabalığı gösterdim ve “milleti mi ezeyim?” dedim.

O bu durumdan kendince farklı bir mana çıkardı ve aracından hızla inerek yanıma öfke ile geldi. Sonrasında ben “ne oldu” demeye varmadan direk anama sövdü. Beş saniye kadar düşündüm. Direksiyonu yerinden çıkaracak bir şekilde sıkarak şunu dedim: “Ben senin annenin ayaklarının altını ve ellerini öperim, ben bir anneye sövecek bir insan değilim.” Gözlerim dolmuştu, bunu gören adam şakına döndü. Belinde silahı çıkarır gibi yapıp; “Beni vursaydın daha iyiydi. Bu nasıl söz? Ne olur Allah aşkına arabanı sağdaki kafeye çek de konuşalım” dedi. adamın bu şekilde yalvarmasına bu sefer ben şaşırmıştım. Dedim ki; “Ya arkadaşım anamıza sövdün şimdi bırak da gidelim, işimiz var.” Bu sefer elime koluma sarıldı, baktım kurtuluş yok, çaresiz bunu kabul ettim

Zorlukla trafiği yararak kafenin önüne benim arabamı yerleştirdi, sonra kendisi geldi. Kafeye girdik. Bana ne yiyeceğimi içeceğimi sordu. “Yok sağ ol, buyur sizi dinliyorum” dedim. “Sen şuan ne yaptın biliyor musun” diyerek sözlerine başladı ve şunları söyledi: “Sen trafikte bana sabretmekle kendi çocuklarını, benim çocuklarımı ve vurmaya gideceğim insanların hayatını kurtardın.” Şaşırdım “nasıl yani?” dedim, “Anlatayım” dedi:

“Hasanpaşa’da iki bloktan oluşan bir bina yaptım. O binaların iki kalfası vardı, binanın yapımında hata yaptıkları için, ben iskan almıyorum. Binalarda ciddi manada sorunlar var. İki saat önce telefonda onlar ile görüştüm, anlaşılmadık en sonunda bir birimize sövdük. Ben de silahı belime koydum ve onları vurmaya gidiyordum. Karşıma sen çıktın. Ben sana küfür ettiğimde eğer sen de bana karşılık verseydin oracıkta sana bir şarjör boşaltacaktım. sen nasıl bir adamsın, melek misin birader; böyle bir küfre sabrettin.”

Bu sözleri üzerine kısaca “Vallahi benim ahlakım buna müsait değil” dedim. Zamanım kalmamış, müşterim rıhtımda beni arıyordu, daha fazla uzatamazdım. Dedim ki: “Neyse olan olmuş, tamam yine görüşürüz, ben gideyim.” Adam “olmaz” dedi. Yaşadığı badirelerin etkisiyle duygusal ve pişman olmuş bir ruh haliyle “Beni validenize götürün, ellerini öpeyim, helallik isteyeyim.” Bunun mümkün olmayacağını söyleyince bu sefer; “O zaman bugün

siz annenizi ziyaret edin, benim yerime helallik dileyin” dedi. Benden bunu yapmam için ısrarla söz aldı.

Adamdan ayrıldım ve biraz geç de olsa müşterimle buluştum. Ondan ayrıldığımda vakit daha da geç olmuştu. Fakat adama bir söz vermiştim. Gecenin bir yarısında annelere gittim. Kapıyı babam açtı. “Hayırdır oğlum bu saatte” dedi. “Hayırdır inşallah babacığım” deyip başımdan geçenleri anlattım. Sonra annemin yanına gittim ve anneciğimin ellerini öptüm.

Şuan bunları yazarken Allah şahit gözlerim yaşlar içinde... Eğer ben o an sabır etmeseydim, bugün ben ya da kalfalar veyahut ta hepimiz birden hayatta olmayacaktık. Belki o arkadaş hapiste olacaktı, perişan birçok aile de geride kalacaktı. İşte sabır bunun için önemli./Taşkın Koçak. www.kadirkeskin.net